Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου

Reproduced by 514 Fd. Svy. Coy., R.E. Aug. 1945.

«Πεπλήρωμαι δεξάμενος παρὰ Ἐπαφροδίτου τὰ παρ' ὑμῶν, ὀσμὴν εὐωδίας, θυσίαν δεκτήν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ Θεός πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν κατὰ τὸν πλοῦτον Αὐτοῦ ἐν δόξῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

(Φιλιππ. 4,18-19)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 34 (121)

Ο "ΑΡΟΤΡΙΩΝ,, ΚΑΙ Ο "ΑΛΟΩΝ,,

Ἀναγνώσατε: Α' Κορ. 9, 2-12.

Ἡ σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπή, προερχομένη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν, ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν ἐξηγήσεων ποὺ ἐθεώρησε καθῆκόν του νὰ δώσῃ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐναντίον ἐκείνων, ποὺ συκοφαντικὰ τὸν εἶχαν κατηγορήσει, ὅτι, τάχα, δὲν ἦτο ἀληθινὸς Ἀπόστολος.

Ἀφ' οὗ προηγουμένως εἶπεν ὅτι οἱ Κορίνθιοι, ποὺ ἤκουσαν αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ἦσαν εἰς θέσιν, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, νὰ γνωρίζουν καλλίτερα καὶ αὐτὸν καὶ τὸ ἔργόν του, τοὺς βεβαιώνει τώρα ἐδῶ, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν «ἡ σφραγὶς τῆς ἀποστολῆς» του. Καί, μολονότι δὲν ἐχρειάζετο καμμίαν ἀπολογίαν, ἐπικαλεῖται τὰς ἀναμνήσεις των ἀπὸ τὴν διαμονήν του εἰς τὴν Κόρινθον, διὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ τὴν παραμικροτέραν, ἔστω, ὑποψίαν εἰς βάρος τῆς ἀνωτερότητος καὶ τῆς ἀφιλοκερδείας, μὲ τὴν ὁποίαν εἰργάζετο διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Κανείς, βέβαια, δὲν ἀμφιβάλλει τώρα διὰ τὴν ἀνωτερότητα αὐτὴν καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειαν τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν, ποὺ ἐθυσίασε καὶ τὴν ζωήν του διὰ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἶναι ὅμως ἄξια πολλῆς προσοχῆς ὅσα λέγει εἰς αὐτὴν τὴν περικοπὴν διὰ τὰ δικαιώματα, ποὺ εἶχεν ὡς ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, τὰ ὁποῖα, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ ἴδιος, ἐχρησιμοποίουν τόσον ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὅσον καὶ «οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου» καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι.

Δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένοι μήτε νὰ πεινοῦν, μήτε νὰ διψοῦν, μήτε νὰ μένουν ἄγαμοι, μήτε νὰ στεροῦνται τῆς συντροφιᾶς καὶ τῆς περιποιήσεως τῶν συγγενῶν των, μήτε νὰ ἐργάζωνται οἱ ἴδιοι, διὰ τὴν συντήρησίν των. Ἀλλ' ἀπεναντίας, καὶ δικαιώματα συντηρήσεως καὶ περιποιήσεως εἶχαν καὶ φυσικὸν ἦτο νὰ μὴ ἀπασχολοῦνται μὲ ἐργασίας βιοποριστικὰς οἱ ἀφιερωμένοι εἰς τὸ ἔργον τοῦ Εὐαγγελίου, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπαρκέσουν καὶ εἰς τὰ δύο. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνθρώ-

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἐξαποστειλάριον ΙΑ'.
(Ἰωάν. 21, 15-25)

Μετὰ τὴν θείαν Ἔγερσιν, τρὶς τῷ Πέτρῳ «φιλεῖς με;» πυθόμενος, ὁ Κύριος τῶν ἰδίων προβάτων προβάλλεται ποιμενάρχην· ὃς ἰδών, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἑπόμενον, ἤρετο τὸν Δεσπότην: «Οὗτος δὲ τί;» Ἐὰν θέλω, ἔφησε, μένειν τοῦτον ἕως καὶ πάλιν ἔρχομαι, τί πρὸς σέ, φίλε Πέτρε;

πινα δικαιώματα τὰ εἶχαν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι, λέγει, καθὼς καὶ ἐκεῖνος, ἔστω καὶ ἂν διὰ λόγους σκοπιμότητος αὐτὸς δὲν ἔκαμε χρῆσιν αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων του: «Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν... ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου καὶ Κηφᾶς; Ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι;».

Ἀπὸ ποῦ ὅμως θὰ ἐπορίζοντο τὰ χρειώδη διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν καὶ ποίους θὰ ἐβάρυναν αὐτὰ τὰ δικαιώματα τῆς διατροφῆς τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς περιποιήσεως τῶν Ἀποστολων;

Ποίους ἄλλους, παρὰ ἐκείνους χάριν τῶν ὁποίων ἐκοπίαζαν καὶ ἐστεροῦντο; Ποῦ τρέφεται ὁ στρατιώτης; Δὲν τρέφεται εἰς τὸν στρατῶνα; Καὶ ποῖος ἀμπελουργὸς δὲν τρώγει ἀπὸ τὰ σταφύλια τοῦ ἀμπελιοῦ, ποὺ ἐφύτευσε; Ἢ ποῖος βοσκὸς δὲν τρώγει ἀπὸ τὸ γάλα τῶν προβάτων, ποὺ βόσκει; «Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; τίς φυτεύει ἀμπελῶνα καὶ ἐκ τῶν καρπῶν αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; ἢ τίς ποιμαίνει ποίμνην καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει;».

Καὶ ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως ἔλεγεν, «οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα» καὶ ἀπηγόρευε νὰ βάζουν φίμωτρον οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ ζῶον ποὺ ἁλώνιζε, διότι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν ἐλευθερίαν νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἐργασίας του.

Αὐτὸ ὅμως —ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος— δὲν τὸ εἶπε τόσον διὰ τὰ βόδια ὁ Θεός, ὅσον διὰ νὰ διδάξῃ ἡμᾶς· «δι' ἡμᾶς ἐγράφη ταῦτα». Διότι ὅποιος ἐργάζεται, πρέπει νὰ ἔχῃ κάποιαν ἐλπίδα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, καὶ ὅποιος ἀροτριᾷ καὶ ὅποιος ἁλωνίζει. Καὶ προσθέτει: Ἀφ' οὗ αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὰ ὑλικὰ πράγματα καὶ μὲ τὴν ὑλικὴν ἐργασίαν, καὶ ἀφ' οὗ πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἐργασίας του κάθε ἐργαζόμενος—ἀκόμη καὶ τὸ βόδι ποὺ ἁλωνίζει!—δὲν πρέπει νὰ συμβαίνῃ τὸ ἴδιον καὶ διὰ τοὺς πνευματικοὺς ἐργάτας; Καὶ ποίαν ἀξίαν ἔχουν τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, ποὺ χρειάζονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι διὰ τὴν συντήρησίν των, ἐμπρὸς εἰς τὰ πνευματικὰ ἀγαθά, μὲ τὰ ὁποῖα αὐταὶ ἐπλούτισαν ἐκείνους ποὺ τοὺς προσφέρουν τὰ ὑλικά; «Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν;».

Δικαίωμα, λοιπόν, τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι νὰ συντηροῦνται ἀπὸ ἐκείνους, χάριν τῶν ὁποίων ἐργάζονται. Διότι καὶ ὁ Κύριος εἶπεν «ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ», ὅταν παρήγγειλλεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ μένουν καὶ νὰ τρέφωνται εἰς ὅποια σπίτια θὰ τοὺς ἐδέχοντο «ἐσθίοντες καὶ πίνοντες τὰ παρ' αὐτῶν» (Λουκ. 10,5-7).

Μὲ χαρὰν δὲ ἐδέχετο τὰς προαιρετικὰς προσφορὰς τῶν πιστῶν καὶ τὴν ὑλικὴν βοήθειαν καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ὅσον καὶ ἂν ὁ ἴδιος δὲν ἐζήτησε ποτέ, τίποτε, ἐπήνει ὅμως καὶ ηὐχαρίστει ἐκείνους ποὺ δὲν τὸν ἐλησμόνουν εἰς τὰς ἀνάγκας του καὶ ἐδέχετο μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν τὰ δῶρά των, ὡς ἔμπρακτον ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης τῶν πνευματικῶν του τέκνων, ὅπως πληροφορούμεθα ἀπὸ ἄλλα σημεῖα τῶν ἐπιστολῶν του. Διότι μὲ τὸ νὰ μὴ ἀπαιτεῖται ἡ ἐκπλήρωσις ἑνὸς χρέους, δὲν παύει ποτὲ τὸ χρέος νὰ εἶναι χρέος. Δὲν ἀπαλλοτριώνεται δὲ κανεὶς ἀπὸ τὸ δικαίωμά του, ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ τὸ ἐξασκήσῃ. Τὸ δικαίωμα παραμένει δικαίωμα, ἔστω καὶ ἂν δὲν χρησιμοποιεῖται.

Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφεν «οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ», ἐπίστευεν ὅτι εἶχε πραγματικὸν δικαίωμα, τοῦ ὁποίου ἑκουσίως δὲν εἶχε κάμει χρῆσιν.

Τί λέγουν, ἆρά γε, ὅσοι ἀδιαφοροῦν ἢ καὶ μεμψιμοιροῦν ὅταν γίνεται λόγος περὶ τῆς συντηρήσεως τῶν ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας;

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου

Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν Ἰσόμελα Ἦχος πα

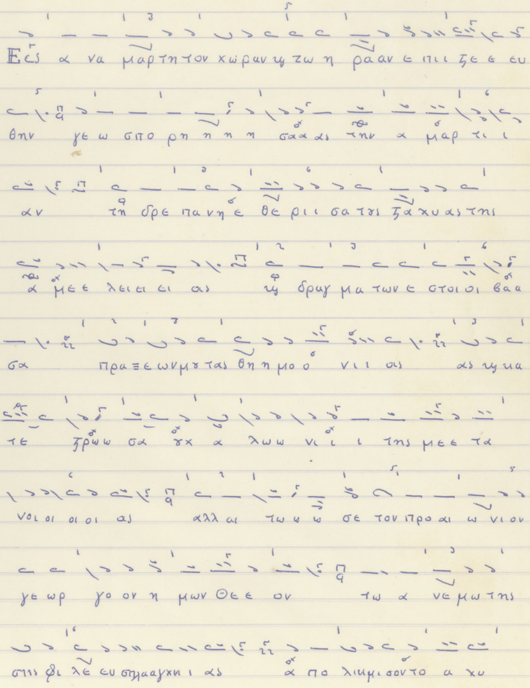

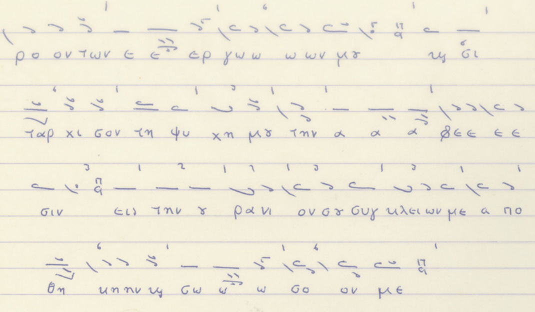
ρο ον των ε ε ερ γων ω ων μου ης σι
ταρ χι σον τη ψυ χη μου την α α α βεε εε
σιν εις την ου ρανι ον ουσ συγ κλειων με α πο
θη κην ης σω ω ω σο ον με

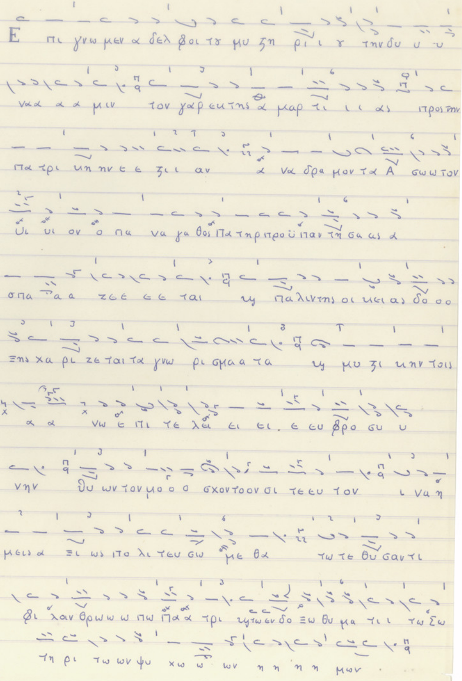
Ε πι γνω μεν α δελ φοι τυ μυ στη ρι ι υ την δυ υ υ
ναα α α μιν τον γαρ εκ της α μαρ τι ι ι ας προς την
πα τρι κη ην ε ε ξι ι αν α να δρα μον τα Α σω ω τον
υι υι ον ο πα να γα θος Πα τηρ προϋ παν τη σα ας α
σπα α α ζε ε ε ε ται κη πα λιν της οι κει ας δο ο ο
ξης χα ρι ζε ται τα γνω ρι σμα α τα κη μυ στι κην τοις
α α νω ε πι τε λα ει ει. ε ευ φρο συ υ
νην θυ ων τον μο ο ο σχον τον σι τευ τον ι να η
μεις α ξι ως πο λι τευ σω με θα τω τε θυ σαν τι
φι λαν θρω ω ω πω Πα α τρι κη τω εν δο ξω θυ μα τι ι ι τω Σω
τη ρι των ψυ χω ω ων η η η η μων.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Δόξα Ἦχος Δι

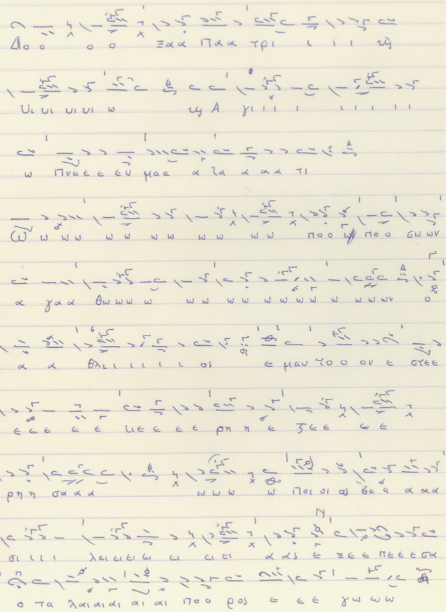

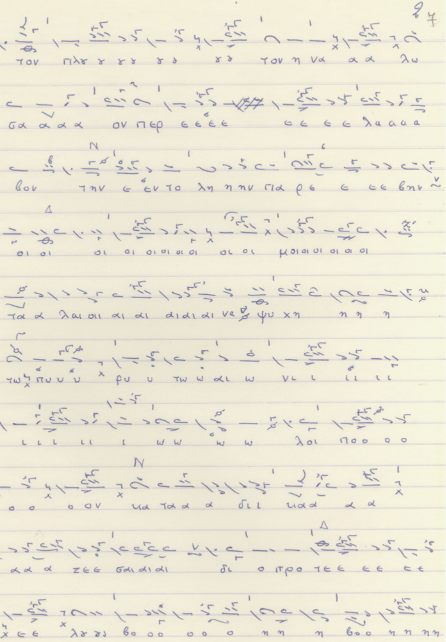
τον πλγ γ γγ γγ γγ τον η να αα λω
σα α α α ον περ ε ε ε ε ε ε ε ε λα α α α
βον την ε εν το λη η ην πα ρε ε εε βην
οι οι οι οι οι οι οι οι οι μοι οι οι οι οι οι
τα α λαι οι αι αι αι αι αι να ψυ χη η η η
τω πυ υ υ ρυ υ τω ω αι ω νι ι ιι ιι
ι ι ι ιι ι ω ω ω ω λοι πο ο ο ο ο
ο ο ο ον κα τα α α δι ι κα α α α α
α α α ζε ε σαι αι αι δι ο προ τε ε ε ε ε ε
ε ε λγ γι βο ο ο ο ο ο η η η βο ο η η ηη

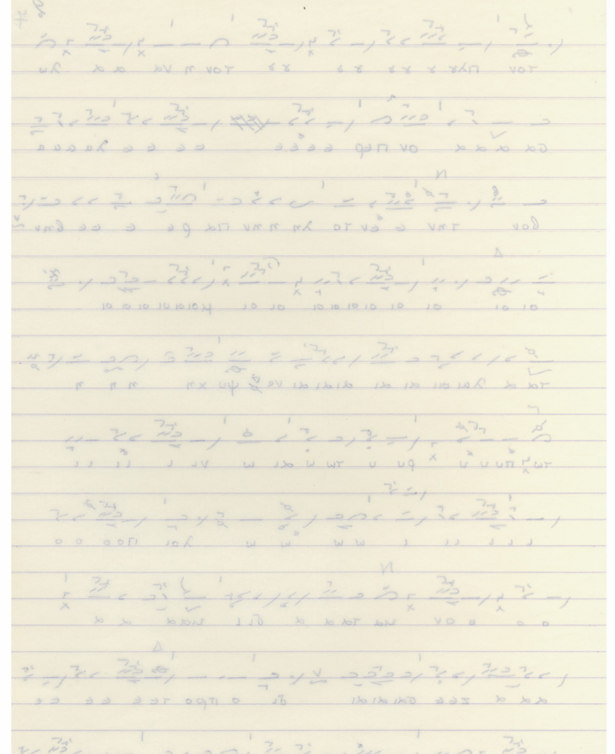

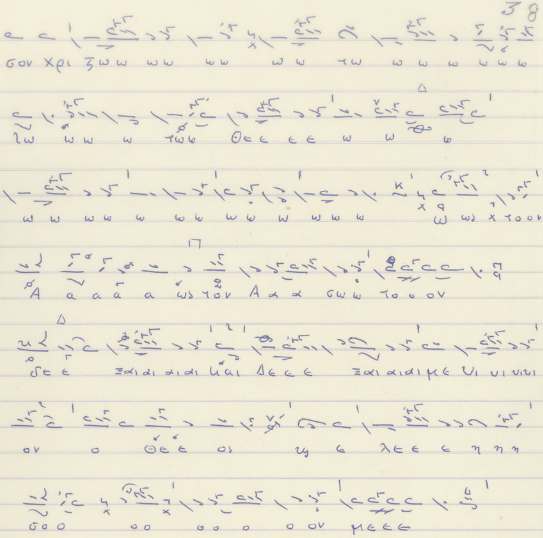

Νηλέως Α. Καμαράδου

30 Ιουνίου 1961

Ν. Τ. Β.

P

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Μυριάδες Ἑλλήνων ἐπροτίμησαν τὸ μαρτύριον καὶ τὸν θάνατον χάριν τῆς χριστιανικῆς πίστεώς των, εἰς ὅλας τὰς ἱστορικὰς ἐποχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι τοῦ παρελθόντος ἀκόμη αἰῶνος. Διότι ὁ Ἕλλην ἀπὸ τότε πού εἰς τὸν Χριστιανισμὸν εὑρῆκε τὴν πραγματικὴν θρησκείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ψυχή του θὰ εὕρισκε τὴν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τὴν ματαίαν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας, τόσον πολὺ συνεδέθη μὲ αὐτὴν τὴν πίστιν, ὥστε δὲν τοῦ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃ τὸν ἑαυτόν του ὡς ἀληθινὸν Ἕλληνα, ἐὰν ἔχανε τὸν χριστιανισμόν του καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν του. Καὶ ἀκόμη καὶ σήμερον ὁ Ἕλλην, ὅταν εὑρεθῇ εἰς τὴν ξενητειά, τὸ πρῶτον πού ἐπιδιώκει εἶναι ν' ἀποκτήσῃ τὸν ὀρθόδοξον ναόν του καὶ τὸν ὀρθόδοξον ἱερέα του, καὶ μόνον ὅταν τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό, ἡσυχάζει εἰς τὴν ξένην χώραν καὶ δὲν αἰσθάνεται τόσον τὴν πικρίαν τοῦ ξενητευμοῦ. Τὸ φαινόμενον, μάλιστα, αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ἐκείνους ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ὀλίγους Ἕλληνας, πού διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον φαίνονται ἀδιάφοροι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν των, ὅσον μένουν εἰς τὴν πατρίδα των καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ στερηθοῦν τὴν παρηγορίαν της, ὅταν θὰ τὴν χρειασθοῦν. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ὅταν χάσουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔχουν τὴν Ἐκκλησίαν των κοντά των, πρόθυμον νὰ τοὺς παρηγορήσῃ ὅταν τὴν χρειασθοῦν, αἰσθάνονται τότε τὴν ἀνάγκην της καὶ ἀγωνίζονται, ὅταν ξενητευθοῦν, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν διὰ τοὺς ἑαυτούς των αὐτὴν τὴν ἀνακούφισιν καὶ πρωτοστατοῦν αὐτοί, οἱ πρὶν ἀδιάφοροι, εἰς τὴν ἵδρυσιν ναῶν καὶ εἰς τὴν συντήρησιν ἱερέων.

Δι' αὐτὸ καὶ τὸ ἐπίσημον Κράτος εἶχε πάντοτε ὡς τὴν ἐπίσημον θρησκείαν του, τὸν Χριστιανισμὸν ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς ἀπαραίτητος ἐκδήλωσις εἰς ἡμέρας ἐθνικοῦ πανηγυρισμοῦ ἢ καὶ ἐθνικοῦ πένθους, τὸ χριστιανικὸν σύμβολον τοῦ Σταυροῦ ἔχει λίνει ἐθνικὴ σημαία καὶ μὲ εἰκόνας χριστιανῶν μαρτύρων στολίζονται τὰ στρατιωτικὰ λάβαρα. Ἡ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευσις τοῦ λαοῦ ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς σπουδαῖον καθῆκον τοῦ ἐθνικοῦ μας σχολείου, μὲ τὴν ἱερὰν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καθαγιάζονται αἱ αἴθουσαι τῶν δικαστηρίων καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ζητεῖ ὁ νόμος νὰ ὁρκίζωνται οἱ πολῖται διὰ νὰ ἀναλάβουν τὴν εὐθύνην τῆς εὐόρκου ἐξυπηρετήσεως τῶν κρατικῶν συμφερόντων καὶ διὰ νὰ βεβαιώσουν τὴν ἀλήθειαν τῶν μαρτυρικῶν των καταθέσεων. Καὶ μὲ κάθε τρόπον τὸ ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον Κράτος ἐξεδήλωσε καὶ ἐκδηλώνει τὸν ἀδιάρρηκτον σύνδεσμον τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος μὲ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Τὸ ἴδιον δὲ ἀποδεικνύουν καὶ οἱ ἑορτασμοί, τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζει διὰ εἰδικοῦ Διατάγματος ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Κυβέρνησις καὶ εἰς τοὺς ὁποίους συμμετέχουν, μὲ ὅλην τὴν ἐπιβαλλομένην ἐπισημότητα, ἀντιπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὅλαι αἱ τοπικαὶ κρατικαὶ Ἀρχαί.

Δὲν λησμονεῖ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος τὰ ὅσα ὀφείλει εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπῆρε μόνον τὴν μόνην ἀληθινὴν θρησκείαν πού—ὅπως εἴπομεν—ἀνέπαυσε τὸ πνεῦμά του καὶ ἱκανοποίησε τὴν ψυχήν του, ἀλλὰ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὁ Ἑλληνισμὸς ὀφείλει τὸ θαῦμα τῆς ἐθνικῆς του ἀνασυγκροτήσεως καὶ τῆς κρατικῆς του ἀναστηλώσεως μέσα ἀπὸ τὴν πίεσιν τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχεν ὑποτάξει ἡ ἐθνικὴ διαίρεσις καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς κατάπτωσις πού δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀναχαιτίσῃ μὲ κανένα τρόπον ἡ εἰδωλολατρεία τῆς προχριστιανικῆς ἐποχῆς. Ἀλλὰ καὶ ὅταν νέοι δύσκολοι καιροὶ ἔφεραν πάλιν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος κάτω ἀπὸ ξένην κυριαρχίαν, ὁ Χριστιανισμός του συνεκράτησε τὸν ἐθνισμὸν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ διετήρησεν ἄσβεστον τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ προητοίμασε τὸ Ἔθνος διὰ τὴν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Πρώτη ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔπειτα ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὸν ὑπὲρ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

21—27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1955

21. Κυριακὴ 11η (ΙΑ' Ματθαίου) : Ἦχος β'. Ἑωθινὸν ΙΑ' [Ἰωάν. 21 (κα'), 15-25].—Α' Κορινθ. 9 (θ'), 2-12. Ματθ. 18 (ιη'), 23-35·—Θαδδαίου Ἀποστόλου. Βάσσης καὶ Θεοκλητοῦς Μαρτύρων.

22. Δευτέρα : Ἀγαθονίκου Μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.—Β' Κορ. 5(ε'), 10-15. Μάρκ. 1(α'), 9-15.

23. Τρίτη : Ἀπόδοσις Κοιμήσεως Θεοτόκου. Λούππου Μάρτυρος, Εἰρηναίου ἐπισκ. Λουγδούνου.—Β' Κορ. 5 (ε'), 15-21. Μάρκ. 1 (α'), 16-22.

24. Τετάρτη : Εὐτυχοῦς Ἱερομ., Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ Νεομάρτυρος († 1779). Μετάθεσις Λειψάνου ἁγ. Διονυσίου Αἰγίνης (Ζάκυνθος).—Β' Κορινθ. 6 (στ'), 11-16. Μάρκ. 1 (α'), 25-28.

25. Πέμπτη : Βαρθολομαίου καὶ Τίτου Ἀποστόλων.—Β' Κορ. 7 (ζ'), 1-10. Μάρκ. 1 (ι'), 29-35.

26. Παρασκευή : Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας Μαρτύρων. Ἰωάσα Ὁσίου.— Β' Κορ. 7 (ζ'), 10-16. Μάρκ. 2 (β'), 18-22.

27. Σάββατον : [illegible]ιμένος Ὁσίου. Ἀνθούσης καὶ Φανουρίου Μαρτύρων.—Α' Κορ. 1 (α'), 26—2 (β'), 5. Ματθ. 20 (κ'), 29-34.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(28 Αὐγούστου 1955)

12η Κυριακὴ (ΙΒ' Ματθαίου): Ἦχος γ'. Ἑωθινὸν Α' [Ματθ. 28 (κη'), 16-20].—Α' Κορινθ. 15 (ιε'), 1-11. Ματθ. 19 (ιθ'), 16-26.—Μωϋσέως Αἰθίοπος Ὁσίου, Διομήδους καὶ Λαυρεντίου Μαρτύρων.

τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ πρώτη αὐτὴ ἔδωκε τὸ αἷμά Της διὰ τὴν στερέωσιν καὶ τὴν ἐπικράτησιν αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ ἑκατόμβας ἡρωϊκῶν λειτουργῶν της προσέφερεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἱστορικὸς σύνδεσμος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους πρὸς τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικήν του πίστιν, εἰς τὴν διατύπωσιν καὶ εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ὁποίας ἐδάνεισε τὸ ὑψηλὸν πνεῦμά του καὶ τὴν ἀθάνατον γλῶσσάν του, καὶ κάθε γνήσιος Ἕλλην δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ αἰσθάνεται διὰ τὴν πίστιν του ὅ,τι ᾐσθάνοντο καὶ ὅσοι προσέφεραν τὸ αἷμά των διὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ἕλληνος ἄνευ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν καὶ ἀπὸ μίαν τοιαύτην ζωὴν εἶναι προτιμότερος ὁ θάνατος χάριν Ἐκείνου, ποὺ ἔχυσε τὸ αἷμά Του διὰ νὰ δείξῃ ποῖος εἶναι ὁ πραγματικὸς προορισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

ΤΙ ΜΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ:

Μόνον ἡ σήμερον εἶναι ἰδική μας. Ἡ αὔριον δὲν μᾶς ἀνήκει. Καὶ μᾶς τὸ ὑπενθύμιζε ἔντονα κάθε Σάββατον μὲ τὴν μνήμην «τῶν Κεκοιμημένων», ἡ Ἐκκλησία μας.

Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ, ἂν θὰ ἔχῃ αὔριον τὸν καιρὸν διὰ νὰ κανονίσῃ τὰς ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις τῆς ψυχῆς του;

Δισεκατομμύρια ἀνθρώπων ἔχουν περάσει ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ποὺ σήμερον δὲν ὑπάρχουν πλέον εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν ζωήν!

«Ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ» ἔρχεται ἡ κλῆσις νὰ τὰ ἀφήσωμεν ὅλα τὰ πρόσκαιρα καὶ νὰ τρέξωμεν πρὸς τὴν αἰωνιότητα!

Ὁ θάνατος... Αὐτὴ ἡ τρομερὴ λέξις διὰ τὸν ἀνέτοιμον, χάνει τὴν τρομερότητά της δι' ἐκεῖνον ποὺ δὲν τὸν ξεχνᾶ. Αὐτὸς ἔχει ὑπ' ὄψει του τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν καὶ φροντίζει νὰ μὴ μείνῃ, χωρὶς τὰ ἐφόδια ποὺ πρέπει νὰ τὸν συνοδεύσουν εἰς τὴν ἄλλην ζωήν.

Τὸν θάνατον λοιπὸν θὰ ἐξετάσωμεν ἐνθυμούμενοι τοὺς προσφιλεῖς μας νεκροὺς καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ θὰ μᾶς πείσῃ ἡ μελέτη του ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται διὰ τὴν διόρθωσίν μας καμμία ἀναβολή.

Ἀλλοίμονον, ἂν ὁ θάνατος μᾶς εὕρῃ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀναβολῆς!...

Ἀκολουθεῖ ἔπειτα ἡ Κρίσις.

Ἐκείνη ἡ Κρίσις, διὰ τὴν ὁποίαν ὡμίλησεν ὁ Κύριος (Ματθ. 25,31-46).

Ἡ Κρίσις ἡ φοβερὰ καὶ ἀδέκαστος!

Ἐκείνη ἡ Κρίσις ποὺ θὰ χωρίσῃ αἰωνίως τοὺς δικαίους ἀπὸ τοὺς ἀδίκους, τότε, ὁπόταν θὰ ἀποκατασταθῇ ἡ Δικαιοσύνη, τὴν ὁποίαν ἀδίκως ὀνειρεύεται νὰ πραγματοποιήσῃ μὲ τὰς ἰδικάς της δυνάμεις ἡ ταλαίπωρος ἀνθρωπότης!

«Ὢ! Ποία ὥρα τότε!...» ψάλλει ὁ ἱερὸς ὑμνῳδός, ὁ ὁποῖος μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ποιητικῆς του ἐμπνεύσεως προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ τὸ προφητικὸν ὅραμα τῆς φοβερᾶς ἐκείνης στιγμῆς.

Καθημερινῶς βλέπομεν τὸν θάνατον ἐμπρός μας. Καθημερινῶς ἀπαγγέλλομεν εἰς τὴν προσευχήν μας τὸ «καὶ πάλιν ἐρχόμενος μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον σκεπτόμεθα τὰς δύο ταύτας φοβερὰς ἀληθείας, ποὺ δὲν θὰ ἦσαν φοβεραί, ἐὰν τὰς ἐσκεπτόμεθα ὅσον πρέπει καὶ ἂν θὰ ἡτοιμαζόμεθα διὰ τὴν ἀντιμετώπισίν των.

Ὁ θάνατος θὰ ἦτο λύτρωσις τοῦ πνεύματος ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς γηΐνης του φυλακῆς, θὰ ἦτο μετάβασις πρὸς τὴν ποθουμένην εὐτυχίαν. Καὶ ἡ Κρίσις, ἀντὶ νὰ ἐμπνέῃ τὸν φόβον θὰ ἐμπνέῃ τὴν χαρμόσυνον ἐλπίδα, τὴν παρηγορίαν καὶ τὸ θάρρος, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν χάνονται αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις, ὅτι δὲν μένει χωρὶς ἀποτέλεσμα ἡ ἠθικὴ προσπάθεια, ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀνάπαυσις τῶν ἀνθρωπίνων μόχθων καὶ ὅτι μᾶς ἀναμένει ἡ πραγματοποίησις τῶν ἱερωτέρων ὀνείρων τῆς ψυχῆς.

Μελετᾶτε τακτικὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Παρακολουθεῖτε τὸ πρόγραμμα τῆς καθημερινῆς μελέτης, ποὺ δημοσιεύεται κάθε Κυριακὴν εἰς «τὸ Ἑορτολόγιόν μας». Προμηθευθῆτε ὅλοι, ὅσοι δὲν ἔχετε, τὴν

ΚΑΙΝΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ

ποὺ ἐξέδωκεν ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐπὶ τῇ βάσει του κειμένου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Εἰς κομψὸν χρυσοπανόδετον τομίδιον τῆς τσέπης, δρχ. 20.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾶ την «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθήνας. (Τηλ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4

Τῇ Κυριακῇ τοῦ
Ἀσώτου · εἰς τόν
Στίχον Δόξα

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου
εἰς τὸν Στίχον Δόξα ἦχος πλ. α' Πα

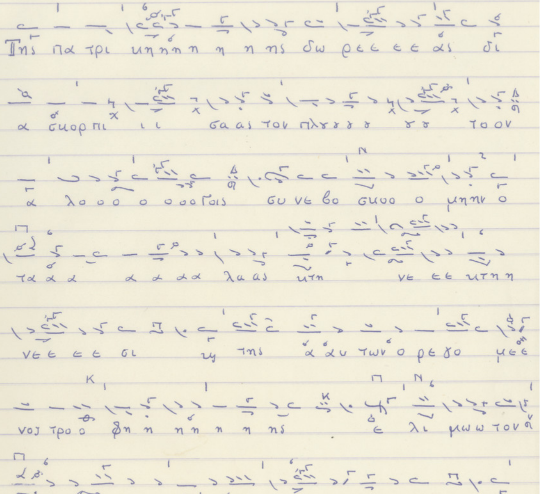

1961

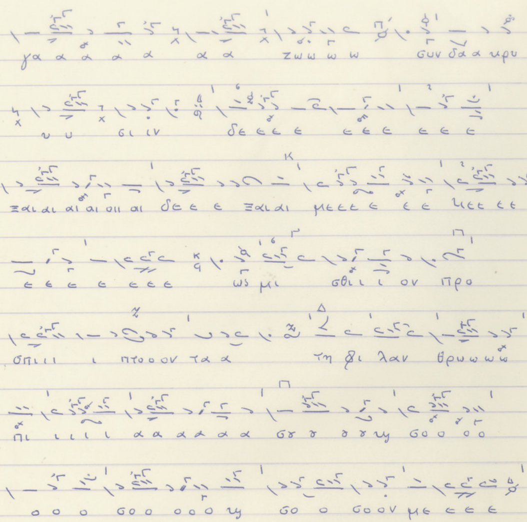

Νηλέως Α. Καμαράδου
1 Ιουλίου 1961
Νικόλαος Τ. Βλαχόπουλος

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου

Ἰδιόμελα τῶν Αἴνων

Νά ἀντιγραφοῦν

Τῇ Κυριακῇ τοῦ
Ἀσώτου Ἰδιόμελα

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου

Ἰδιόμελα τῶν Αἴνων Ἦχος πλ. δ΄

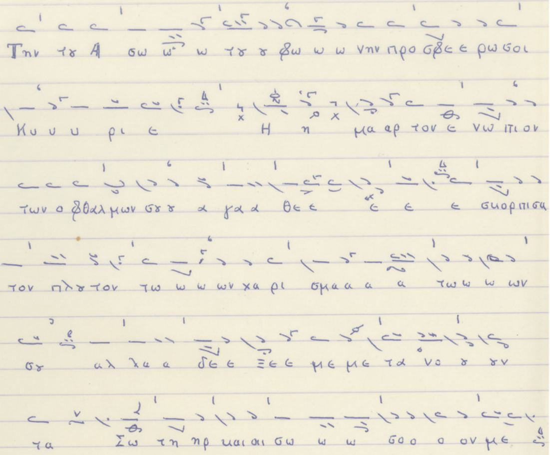

Νηλέως Α. Καμαράδου
1 Ἰουλίου 1961

Ηχος πλος Πα

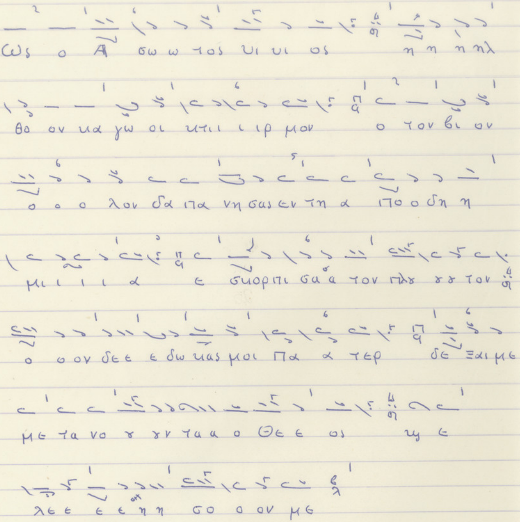
Ως ο Α σω ω τος υι υι ος η η η ηλ
θο ον κα γω οι κτι ι ιρ μον ο τον βι ον
ο ο ο λον δα πα νη σας εν τη α πο ο δη η
μι ι ι ι α ε σκορπι σα α τον πλου ου τον
ο ο ον δε ε ε δω κας μοι Πα α τερ δε Ξαι με
με τα νο ου ουν τα α ο Θε ε ος ως ε
λε ε ε ε η η σο ο ον με

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου ΙΔΙΟΜΕΛΑ

Ἦχος

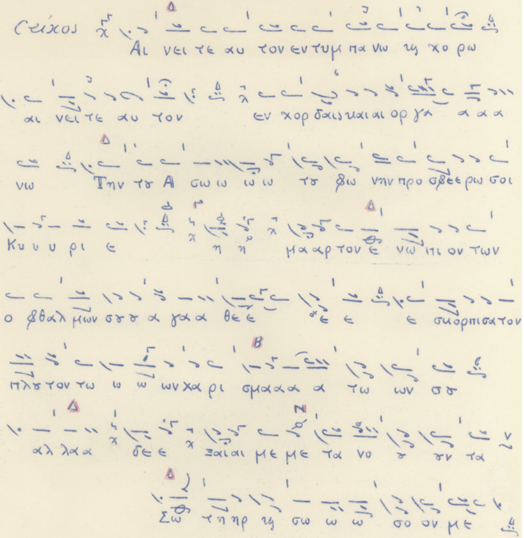

H ol

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου

Εἰς τοὺς Αἴνους Δόξα

Βασιλείου

ἦχ

Νη πλ δ'

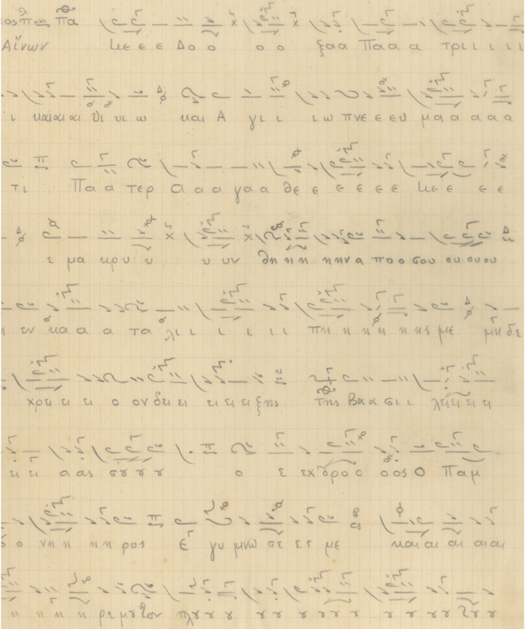
Αἰώνων με ε ε Δο ο ο ο ξαα Πααα τρι ι ι ι
ι και αι αι Υι υι ω και Α γι ι ι ω πνε ε ευ μα α α α α α
τι Παα τερ α α α γαα θε ε ε ε ε ε με ε ε ε
ε μα κρυ υ υ υν θη η η ηνα ποο σου ου ουου
ν ω κα α α τα λι ι ι ι ι ι πη η η η ης με μη δε
χρη η η ο ον δη η η η η ξης της Βα α σι ι λεί η η
η η αας σ σ σ ο ε εχ θρο ο οος Ο Παμ
ο νη η η η ρος Ε γυ μνω σε ε ε με και αι αι αι αι
η η η η ρε μω ζον τη σ σ σ σ σ σ σ σ σ σ σ σ ζ σ σ

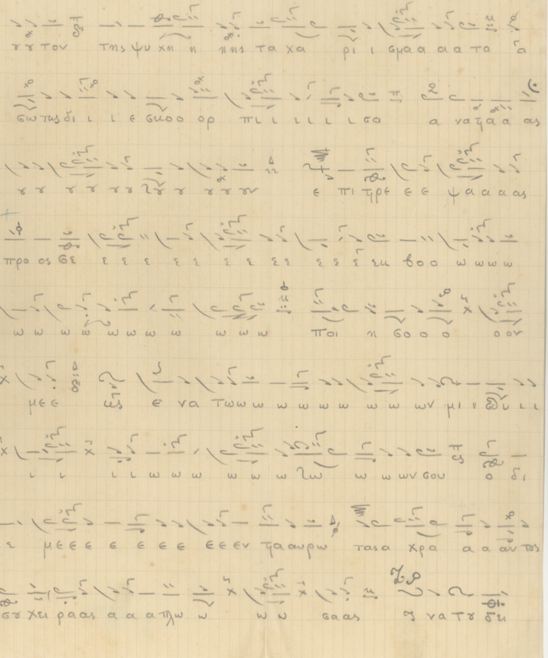
γγ τον της ψυχη η ης τα χα ρι ι σμα α α α τα τα
σω της δι ι ι ε σκο ο ορ πι ι ι ι ι ι σα α να ξα α ας
γγ γγ γγ γγ γγ ε πι τρε ε ε ψα α α α ας
προ ος σε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ευ σο ο ω ω ω ω
ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ποι η σο ο ο ο ον
με ε ως ε να τω ω ω ω ω ω ω ω ω ων μι ν δυ ι ι
ι ι ι ι ω ω ω ω ω ω ζω ω ω ων σου ο δι
ε με ε ε ε ε ε ε ε ε εν ξα αυ ρω τα σα χρα α α αν τος
σε χει ρα ας α α α πλω ω ω ω σα ας ς να τε δει

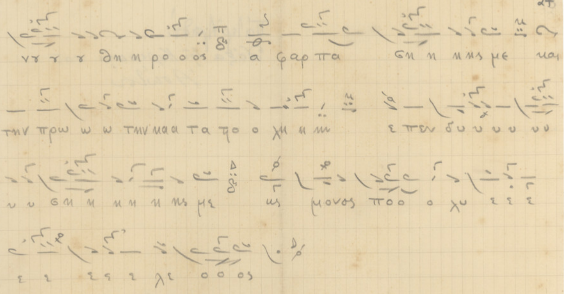
νγ γ γ δη η ρο ο ος α φαρ πα ση η ηης με και
την πρω ω ω την κα α τα φο ο χη η ιω ε πεν δυ υ υ υ υ
υ υ ση η η ηη η ηης με ως μονος ποο ο χυ ε ε ε
ε ε ε ε ε λε ο ο ος

Πάτερ Ἀγαθέ!
Δόξα τῇ Κυριακῇ τοῦ
Ἀσώτου

B. N. K.

B. N. K. 6 FEB 1950

Τῇ Κυριακῇ
Τοῦ Ἀσώτου
Εἰς τοὺς Αἴνους Δόξα

Δι' ἔνδοσιν

Νηλέως

1
30

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου εἰς τοὺς Αἴνους Δόξα Ἦχος πλ. α' πα

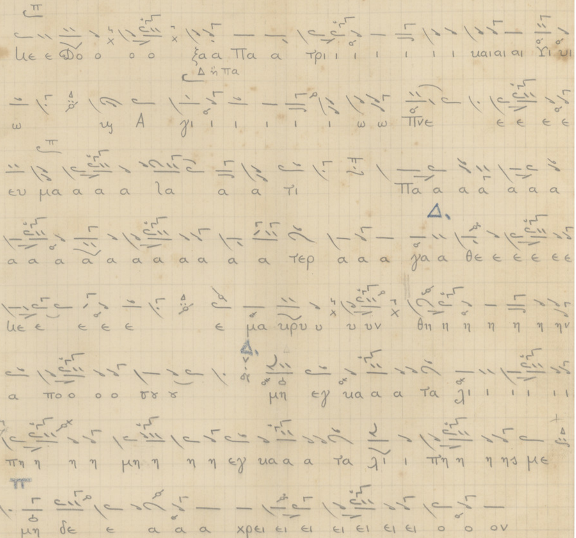

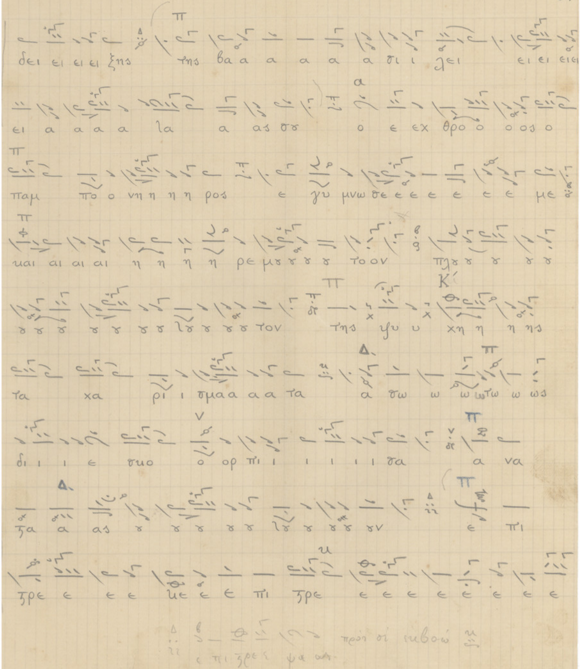
δει ει ει ει ξης της βα α α α α α α σι ι λει ει ει ει
ει α α α α λα α ας σγ ο ε εχ θρο ο ο ο ς ο
παμ πο ο νη η η η ρος ε γυ μνω σε ε ε ε ε ε ε με
και αι αι αι η η η η ρε μγ γ γ γ τοον πηγ γ γ γ γ
γ γ γ γ γ γ γ λγ γ γ γ τον της γυ υ χη η η ης
τα χα ρι ι σμα α α α α τα α σω ω ω ωτω ω ως
δι ι ι ε σιιο ο ορ πι ι ι ι ι ι σα α να
ξα α ας γ γ γ γ γ λγ γ γ γ γν ε πι
ξρε ε ε ε κε ε ε πι ξρε ε ε ε ε ε ε ε ε
πρὸς σὲ κινοῦ
ε πι ξρε ε ψα ας

[illegible]

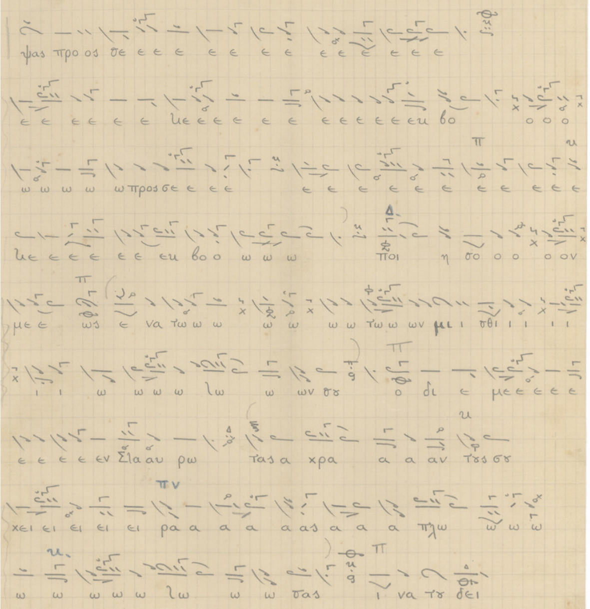
ψας προ ος σε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
ε ε ε ε ε ε κε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ευ βο ο ο ο
ω ω ω ω ω προς σε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
κε ε ε ε ε ε ευ βοο ω ω ω ποι η σο ο ο ο ον
με ε ως ε να τω ω ω ω ω ω ω τω ω ων μι ι σθι ι ι ι ι
ι ι ω ω ω ω λω ω ων σȣ ο δι ε με ε ε ε ε
ε ε ε ε εν Σταυ ρω τας α χρα α α αν τȣ σȣ
χει ει ει ει ει ρα α α α α ας α α α α πλω ω ω ω
ω ω ω ω ω λω ω ω σας ι να τȣ δει

ἀφαρπάσης με

K.

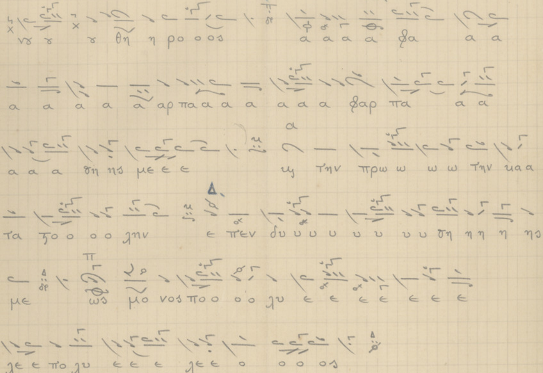

Μουσική
Ν. Α. Καμαράδου
Αν. Ν.Τ.Β. 8/2/21

γραφη ἐν Καλλιθέα 20/2/1944
Ν. Σαλίβερη

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου
εἰς τούς Αἴνους Δόξα

Ἀντιγραφή
Ν. Τ. Β.

REECE CONTOUR MAP

PLATE I